

Nú má standast saman

EIN toluliga friðarlig ólavsóka er farin aftur og gerandisdagurin byrjaður aftur. Sámuliga hildnaðist til veður og tókk til teir báðar, sum stóðu fyrri høvuðstáttinum í álvarsligara partinum av ólavsoðunihaldinum, lögmann og P. M. Ras-mussen fyrri greiða boðskap teirra til teir, sum politisku á-byrgdina hava og tjóðina sum heild, og til N. Nattestad fyrri frá-líku setanarorðini.

TAD er ymiskt sum ólavsókan verður hildin. Viðrar til hoygg-ing, verður hetta úti á bygd mangan tikið framum ólavsoðu-hald í Havn og onkunstaðni verður enn tá arbeitt. Men givið er, at við dagsins trupulleikum tørvar okkum nú sum ongantíð ein skáa í gerandisdegnum

sum henda – væl at merkja, leggja vit okkara besta í ólav-søkuna og hvør í sínum lagi nora um tað samanhald, hon mest av øllum eggjar til, og sum vit sum samfelag ikki kunnu vera fyrriuttan.

SMÁLIGT er í onkrum føroyskum heimi í lötuni, men sleppa vit ikki kúranini og klaganini – taka vit ikki av álvara ólavsoðuna við okkum inn í komandi gerandis-dagin, verður heldur ikki henda ólavsoða nakað óðrvísi, enn so mangar aðrar.

VIT vita eftir hesa ólavsoðuna, at eitt nú politiskur vilji er sum ongantíð til at fáa byrðarnar javnari býttar, at áneyðirnar og viljin til at fáa frægari burturúr okkara felags ogn, havinum, eru sterkari enn nakrantíð og at meira veruliga kann fáast burturúr. Kanska ikki nóg munandi eftir einum degi ella ári, men at kortini munagóð úrslit á hesi leið longu hava víst seg.

AT hetta hendir samstundis sum fólk kenna sviðan av ál-varsligum, men alneyðugum sparingum, skal ikki burturtigast, men í vónini um, at hesar ikki verða ov langdrignar, hóast áneyðirnar fyrri størsta figgjar-liga ansni, mugu vit sum fólk tora at lita framtíðini og avbjóð-ingum hennara í eyguni og heldur vera vóngóð enn vónliti.

TEY, sum ringast eru fyrri, liva tó ikki leingi av berum vónum og lyftum, men skjótari komu vit viðari, vunnu vit eitt sindur á okkum sjálvum og góðtøku eitt javnari býti av samfelagságóð-unum og harvið eisini byrðum.

AT føroyingurin innast inni hvørki er so heiðin ella máttlítil, at framtakskovandi meyllið alt um, at einki skal bera til, um at deyðin mestsum stendur í dur-unum, hóast alt ikki fær endaligt vald á honum, vita vit. Men kortini darvar hetta meira enn annað tí nógvá arbeiði, sum hóast

alt verður gjørt bæði politiskt og av einstaklingum fyrri at skapa okkum øllum eina góða framtíð.

LATA vit myrkastu samfelags-kreftirnar taka alla vón frá fólk-inum um ein betri dag, hava hesar vunnið og kann alt tá aftur vera sum í »teirra góðu gomlu døgum«, undan teirri politisku upplýsingartíð, sum eisini í Fø-oyum fekk sosiala trygd og menniskjanslig sømuleikakor viðurkend sum politiskan aðal-tátt.

TAD ræður tí um hjá øllum, sum vilja verja alt tað góða, vit hóast alt eiga sum samfelag, um ikki at lata seg tøla av svartskygn-inum øllum, men í besta sam-haldsanda, sum eisini hesuferð treytaði eina góða ólavsoðu, standa øksl við øksl, búgvín til dagsins avbjóðingar, ágóðar sum byrðar.

r.

Óður maður við knívi í hond: Ætlaði at skera lívindið av sær

Politíð í Havn varð tíðliga í gjármorgunin boðsent at koma at fáa skil á ein ruð-leika, ið stóðst av, at ein maður í fyllskapi ætlaði at skera hendið av sær sjálvum.

Hendingin fór fram eina-ferð um 5-6 tíðina í gjármorgunin við Kommunuskúlan, har ein maður av eini ella aðrari grund gjordist óður og frá sær sjálvum og vildi skera hendið av sær.

Maðurin hevði knív uppi á sær, og hann tók vissuliga knívin fram og gjordi fyrri teimum at siggja klárt at »blóðga« av álvara, tá tað eydnaðist beiggja hansara og øðrum, ið vóru til staðar, at fáa knívin av honum.

Hetta fór tó ikki fram, uttan at blóðið fleyt.

Hann, ið ætlaði at skera hendið av sær, skag seg illa í høgri hond, og beiggja hansara, ið sjálvur hevði »nív

uppi á sær, men vildi hava knívin av hinum, varð eisini skorin illa í hondina – heilt inn at beinið fekk hann eitt beni í tummilin.

Men eftir at fólk royndi at sissa sum frægast og politi-ð mannsterkt varð komið á staðið við ikki færri enn tveimum bilum, gekst frægari at fáa sátt og semju í, hóast boð máttu sendast eftir sjúkrahúsi at taka onkrar av teimum innblandaðu við á skaðastovuna.

Helst kki so álvarsligt

Hvussu var og ikki, so mundi henda hending og viðfylgjandi illstøða tó endað í øllum góðum, og sum skilst vóru menn komnir til sættis aftur seinni, tí frá politi-støðini varð seinnapartin í gjár sagt, at helst var tað ein misskiljing millum menn-inar, ið elvdi til alla hend-ingina, sum hon var.

»Hesin eini, ið tók knívin

fram, ætlaði sær bert at taka proppin av einari ølflosku, tá hinir hildu hann hava ál-varsligari kvittanir fyrri, og tí royndu at fáa knívin av hon-um,« sigur vakthavandi. »Í hvussu er skóru tveir av teimum seg nakað illa, og tað mundi eisini siggja rættuliga ógvusligt út, tí nógv blóð fleyt av hesi hending, ið nokk ikki mundi vera so álvarslig kortini.«

hj.

stýrtaer

Spæl ikki
við lívið!

..Og síðani verður farið út á Skansan

Havnar Hornorkestur fer ikki í summarfrí fyrr enn á Ólavsoðu, tá ið konsertin undir Tinghúsinum er av. Síðani er fast at fara út á Skansan til hugnaliga samveru

Havnar Hornorkestur hevur vant úti á Havnar Skansa síðani miðskeiðis í sjeiti-árunum. Áðrenn hevur orkestrið hildið til í Gamla Kommunuskúlan-um (ljóðföri og nótar fóru sera illa, tá ið Kommunus-kúlin brann í 1960) og eitt skifti uppi undir væðingini í Gamla Realskúlanum.

Nú eru skansahúsin sett í stand og venjingarum-støðurnar góðar. Her plaga spælarnir og næstringar at savnast eftir konsertina undir Tinghúsinum Ólav-søkudag til hugnaliga sam-veru eina løtu. Er veðrið gott, sita tey úti í túni.

Hesa ólavsoðuna søtu tey sum vera man inni í skansahúsunum, og finga vit eitt prát við formannin og fyrrverandi venjaran hjá Havnar Hornorkestri, Ova Olsen.

Ove sigur, at konsertin undir Tinghúsinum Ólav-søkudag er endin á speli-árunum. Árið hjá orkestrin-um byrjar um mánaðar-skiftið august/septembur, og vant verður tvær ferðir um vikuna fram til Ólav-soðu - jólafríðin og halgi-dagar ikki iroknaðir.

Ove sigur, at sera torført er at savna fólk til venjing-ar í juli mánaði. Aðra-staðni verður farið í summarfrí fyrr - Klaksvik-ar Hornorkestur fer longu á Norðoyarstevnu. Men ikki gerst við, sigur Ove - vit mugu halda áfram til Ólavsoðu.

Men tit høvdu ikki viljað verið hesa ólavsoðukonsert fyrriuttan?

- Nei! Avgjort ikki. Sjálvsagt eru vit við á Ólavsoðu. Sum tað stendur í okkara gomlu gerðarbók:

Havnar Hornorkestur spældi fyrri almenninginum fyrri fyrstu ferð á Ólavsoðu 1902. Almenni stovningar-dagur hjá orkestrinum er 13. februar 1903 - so hetta hevur verið fyrri ta tíð. Hetta vil siga, at orkestrið hevur tíðliga lagt dent á Ólavsoðuna.

Hvønn tónleik hevur or-kestrið spelt tá?

- Tað dugi eg ikki at siga - men vit vita, at spælarnir vóru færri í tali tá. Tann samansetingin, vit nú hava - Brass Band eftir bretskari fyrimynd - kom eftir Kríggj, tá ið Havnar Hornorkestur legði saman við hornorkestrinum hjá X-annar (útbrotarar frá Frelsunnarherinum, blaðm.).

Tiskil er ólavsoðukon-

Framhald á síðu 5